

HỒI 98

Phi Mã Mục Trường

Hai gã lần lượt trôi đầu lên khỏi mặt nước hồ, quần áo đã giặt sạch sẽ treo trên một cây nhỏ ven bờ. Khấu Trọng ngửa mặt nhìn vầng trăng sáng vằng vặc, thở dài nói: “Đã lâu lắm chúng ta không được tắm suối rồi! Bây giờ mà có mẹ ở đây nhìn chúng ta tắm thì thật tốt biết bao!”.

Từ Tử Lăng chậm chậm khỏa nước, trong ánh mắt hiện lên vẻ thương cảm, trầm mặc không nói gì. Khấu Trọng cứ để người trần truồng bò lên nằm trên một tảng đá lớn ven bờ: “Có thể là Tiêu Tiền ngằm bán đứng chúng ta không? Chỉ có thông qua mạng lưới tình báo của Hương Ngọc Sơn, tin tức mới có thể truyền đi nhanh đến vậy”.

Từ Tử Lăng nói: “Khả năng này rất lớn, nếu đổi là người khác, chỉ e tuyệt đối sẽ không để tin tức lộ ra khiến kẻ khác có thể nhanh chân đi trước”.

Khấu Trọng đứng dậy trên tảng đá, uốn người như muốn nhảy xuống theo một tư thế cực kỳ hoàn mỹ, nghiêng đầu suy nghĩ: “Nhưng làm như vậy thì có lợi gì cho Tiêu Tiền chứ? Nếu Dương Công Bảo Khố lọt vào tay kẻ khác, đối với y chỉ có trăm hại mà vô lợi”.

Từ Tử Lăng cười khổ nói: “Với loại lão hồ ly như Tiêu Tiền này, quả thực rất khó đoán xem y đang có chủ ý quỷ quái gì, nói không chừng là y muốn chúng ta biết khó mà lui, ngoan ngoãn trở về đầu nhập làm thuộc hạ, đương nhiên cũng phải thuận tay hiến lên bí mật của Dương Công Bảo Khố rồi”.

Khấu Trọng động dung nói: “Người đoán rất hợp tình hợp lý”. Nói đoạn gã nhún mình nhảy vọt lên, cầm đầu xuống làn nước.

Từ Tử Lăng thấy gã nhảy thích chí như vậy, cũng học theo gã trèo lên tảng đá, cố ý nhảy cầm đầu xuống hồ làm hoa nước bắn lên tung toé. Khấu Trọng bơi lại bên cạnh gã cười nói: “Tâm tình Lăng thiếu gia hình như rất tốt!”.

Từ Tử Lăng vui vẻ nói: “Có gì mà phải không vui chứ? Thân phận của yêu nữ đã bị nhận ra, võ công chúng ta lại đại tiến, có thể ứng phó bất cứ cường địch nào, người nói xem ta có gì phải lo lắng chứ?”.

Khấu Trọng động tâm nói: “Có muốn thử xem chúng ta đã lợi hại thế nào không?”.

Từ Tử Lăng như được trở lại thời thiếu niên vui vẻ, vô lo vô nghĩ, cười cười nói: “Trọng thiếu gia ngươi có đề nghị gì hay không?”.

Khấu Trọng mỉm cười: “Mười bảy tên ngốc vừa rồi xem ra đều thuộc hàng cao thủ, nếu chúng ta vượt đường núi đuổi theo, nói không chừng có thể chặn đường được bọn chúng, thuận tay cướp lấy hai con ngựa cũng tốt. Lăng thiếu gia còn có chủ ý nào hay hơn nữa không?”

Từ Tử Lăng cười ha hả nói: “Làm sao dám có ý kiến chứ? Bây giờ chúng ta thi mặc quần áo nhanh, sau đó thi cước lực, ngươi thấy thế nào?”.

Khấu Trọng kêu lên một tiếng. Trong tiếng cười hì hì hà hà, hai gã tranh nhau bò lên bờ vơ lấy quần áo mặc vội vàng, hoàn toàn chẳng có chút phong phạm của bậc cao thủ.

oOo

Trời vừa hửng sáng, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đã ngồi xếp bằng bên đường, dựa lưng vào một gốc cây Dương to tới mấy người ôm, thần thái vui vẻ ăn hoa quả tươi mới hái trên núi, dáng vẻ nhàn nhã vô cùng. Tiếng vó ngựa từ đầu đường xa xa truyền lại.

Khấu Trọng nhổ ra mấy hột quả rùng, đặc ý nói: “Bọn ngốc tặng ngựa cho chúng ta đến rồi, nhất định phải hồi chúng xem từ đâu mà biết được tin tức của chúng ta”.

Từ Tử Lăng tính toán: “Nhất định là bọn họ đã dừng lại nghỉ chân bên đường, bằng không thì không có lý do gì lại đi chậm như thế”.

Khấu Trọng mỉm cười nói: “Mặc xác bọn chúng, mấy tên nhãi nhép không biết sống chết này dùng để thử đao là tốt nhất”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Ngươi biết thành kẻ sát khí bùng bùng từ lúc nào vậy, nếu không cần thiết thì tốt nhất không nên sát nhân, cái này gọi là tích âm đức đấy, ngươi hiểu không?”.

Khấu Trọng cười cười nói: “Từ gia giáo huấn hay lắm, tiểu tử nào dám không tuân! Hắc, từ khi xuất đạo đến nay, thử hỏi ta đã bao giờ lạm sát vô tội chưa?”.

Từ Tử Lăng lâu bầu nói: “Ai có tội ai vô tội không phải do mình Khấu đại gia người tự quyết định chứ?”

Khấu Trọng trầm mặc một hồi, sau đó đột nhiên sực tỉnh nói: “Mấy lời này của người nói rất có ý nghĩa, nói cho cùng, tất cả phân tranh của thế gian này đều có thể xem như là một loại đấu tranh tư tưởng mà thôi”.

Gã ngưng một chút rồi lại nói tiếp: “Mỗi người đều có cách nghĩ của bản thân mình, đều hy vọng người khác chấp nhận, tranh đấu từ đó mới xảy ra. Lý tiểu tử có cách nghĩ của hắn, Khấu Trọng ta có cách nghĩ của riêng ta, kẻ nào thành công, bên kia dù phục hay không phục cũng phải tiếp nhận sự áp đặt ý chí của đối phương, bằng không ắt sẽ bị tiêu diệt. Đương nhiên đây là mục tiêu tương đồng mà lập trường bất đồng mới xuất hiện tình hình này, bằng không thì sẽ giống như ta và người vậy, nước sông mãi mãi cũng không phạm nước giếng”.

Từ Tử Lăng cười cười nói: “Đây không phải là lời thừa hay sao? Một chuyện đơn giản vô cùng lại làm cho trở nên phức tạp, chi bằng nói thẳng ra cho xong, hoàng vị chỉ có một, cũng chỉ có một người có thể ngồi lên đó, như vậy không phải rõ ràng dễ hiểu hay sao?”.

Khấu Trọng nghiêm mặt nói: “Kỳ thực ta đang nghĩ đến một vấn đề khác, chính là nếu muốn tranh đoạt thiên hạ, trước tiên phải có một tư tưởng hoàn mỹ, khiến người khác nghe theo, điều này bao gồm cả kế hoạch, lý tưởng và cả cách thức phân chia quyền lực và thống trị sau này, đây gọi là cờ hiệu mới mẻ, bằng không thì chẳng khác gì bọn Tứ Đại Khấu kia, trên trên dưới dưới đều không biết bản thân mình đang làm gì”.

Sau đó gã lại lấy cùi trỏ thúc vào bụng Từ Tử Lăng một cái, cười hì hì nói: “Giống như hồi trước Lý Mật công bố thập đại tội trạng của Dương Quảng vậy, chính là có ý muốn tuyên cáo với thiên hạ, nếu như Lý Mật hắn lên làm hoàng đế, tuyệt đối sẽ không phạm phải những tội ác như của Dương Quảng nữa, thế nên danh dự của hắn lập tức được tăng cao, quyền thế lớn mạnh không ngừng, vừa không tổn công lại vừa không mất một binh một tốt, thật là lợi hại!”.

Từ Tử Lăng động dung nói: “Tên tiểu tử này của nhiên có chút hy vọng”.

Lúc này tiếng vó ngựa đã lại gần. Khấu Trọng nhảy bật dậy đứng chắn giữa đường, chấp tay đợi chờ địch nhân đang chuẩn bị từ đường rẽ chạy vào. Từ Tử Lăng thì vẫn an nhiên tự tại ngồi bên gốc cây, ăn nốt quả đào cuối cùng trên tay.

Khấu Trọng nghiêng tai lắng nghe, phát giác ít nhất cũng phải có ba chục kỳ mã đang tiến tới, có thể là đối phương đã kết hợp với một toán nhân mã khác, nhân số tăng lên gấp đôi, điều duy nhất khiến gã cảm thấy khó hiểu là tiếng vó ngựa lại khinh trọng khác nhau. Tuy thực lực của địch nhân tăng lên, nhưng Khấu Trọng lại càng cảm thấy có hứng. Chân khí trong nội thể không ngừng qua lại như lưu tinh cản nguyệt giữa hai huyết Dũng Tuyền và Thiên Linh theo đường xoáy tròn ốc, khiến cho toàn thân gã toát ra một luồng kinh khí lạnh như băng tuyết ngàn năm, đầu óc cũng trở nên tỉnh táo bình tĩnh lạ thường, không hề có chút tạp niệm. Gã thậm chí còn không cảm nhận được sự tồn tại của chính bản thân mình, giống như mặt nước giếng phẳng lặng, chỉ phản chiếu thế giới khách quan bên ngoài vậy. Cảm giác này chỉ duy trì được trong vài cái nháy mắt, sau đó gã lại sực tỉnh, hồi phục cảnh giới tâm lý trước đó. Đó giống như là đang ở thiên đường trở về hạ giới vậy.

Khấu Trọng đang định báo tin cho Từ Tử Lăng thì hai kỳ mã đi đầu của đối phương đã xuất hiện nơi đầu đường. Khi Khấu Trọng chìm vào cảnh giới kỳ dị đó, Từ Tử Lăng cũng lập tức có cảm ứng. Trong sát na đó, Khấu Trọng rõ ràng đang đứng giữa đường, vậy mà gã lại có cảm giác kỳ quái như là Khấu Trọng đã hóa thành vô hình vô ảnh vậy.

Từ Tử Lăng không còn cảm nhận được hàn khí tỏa ra từ người Khấu Trọng nữa, thậm chí không còn cảm nhận được cả sự tồn tại của gã. Tiếp đó tất cả liền trở về nguyên trạng, Khấu Trọng quay sang nhìn gã, há miệng le lưỡi, thần sắc ngạc nhiên vô cùng.

Đối phương đã tiến vào đường thẳng. Các kỳ sĩ nhất loạt đều vận kinh trang màu xám, cổ áo có thêu một con ngựa mọc cánh, tổng cộng có mười hai người, còn lại đều là ngựa hoang không lắp cương bị buộc dây thừng vào cổ kéo đi.

Từ Tử Lăng thấy Khấu Trọng vẫn đứng ngây người ra giữa đường liền gọi lớn: “Nhận lầm người rồi! Còn không lui lại!”.

Lúc này đội người ngựa kia đã chỉ còn cách Khấu Trọng chừng hai trượng, kỳ sĩ đi đầu là một trung niên chột mắt, gương mặt mộc mạc rắn rỏi, con mắt duy nhất sáng rực thần quang, thấy có người đứng chặn giữa đường liền quát lớn một tiếng, ra lệnh cho những người phía sau giảm bớt tốc độ lại. Khấu Trọng giờ mới sực tỉnh, cúi người thi lễ với đại hán chột mắt, tỏ vẻ xin lỗi, quay người chạy lại bên cạnh Từ Tử Lăng, tỏ ý chờ đối phương tiếp tục hành trình.

Trung niên tráng hán, kim mạnh cương ngựa, con kiện mã lập tức dừng lại trước mặt hai gã chừng hơn trượng. Mười hai người hai mươi ba con mắt giống như hai mươi ba mũi tên

chĩa thẳng vào hai gã, cả những con kiện mã đang thổ hổn hển cũng nhìn hai gã với ánh mắt cảnh giác.

Khấu Trọng tự biết mình có lỗi, cười xòa nói: “Là chúng tôi nhận lầm người, xin các vị rộng lượng bao hàm!”.

Một lão đầu gầy gò bên cạnh độc nhãn đại hán lấy trong chiếc túi treo bên yên ngựa ra một chiếc tẩu thuốc, cười khục khục nói: “Hảo tiểu tử, nhìn hai người cũng cao lớn tuấn tú, không phải tầm thường, tại sao thứ tốt không học, lại đi học lũ mao tặc chặn đường cản lộ người khác như vậy. Bây giờ thấy chúng ta không dễ động vào thì lập tức rút vôi lại, các người có biết cái gì gọi là xấu hổ không?”.

Ngoại trừ đại hán độc nhãn, các hán tử còn lại đều cười phá lên chế giễu hai gã. Con người Khấu Trọng đích thực rất kỳ quái, tuy bị đối phương xuất ngôn làm nhục, song biết đây chỉ là một trường hiểu lầm nên gã không hề tức giận, chỉ mỉm cười nói: “Vị lão nhân gia này hiểu lầm rồi, huynh đệ chúng ta khinh thường nhất chính là hành vi chặn đường cản lộ của lũ cường đạo, vừa rồi đích thực chỉ là hiểu lầm mà thôi”.

Một hán tử khác chế giễu: “Các người không làm cường đạo chỉ là vấn đề tư cách thôi, chỉ cần nhìn thanh đao cùn trên lưng người là biết các người chỉ là hạng tiểu mao tặc rồi... hà hà...”.

Chúng nhân lại được thể cười phá lên. Đã có người rút binh khí ra, chuẩn bị động thủ. Một hán tử khác nhìn Từ Tử Lăng đang ngồi dưới gốc cây quất: “Tên tiểu tử kia còn không mau quỳ xuống xin tha mạng đi?”.

Từ Tử Lăng chậm rãi đứng dậy, phẩy phẩy bụi đất trên người, chẳng thèm liếc mắt nhìn đối phương lấy một cái, chỉ vẫy tay gọi Khấu Trọng: “Đi thôi!”.

Lão đầu thấp lùn kia vừa nhồi thuốc vào ống điếu vừa cười lạnh nói: “Đi dễ như vậy sao? Ở một dải Giang Bắc này có kẻ nào dám chặn đường của Phi Mã Mục Trường chúng ta chứ?”.

Những người khác cũng quát lên một tiếng, tản ra vây hai gã vào giữa, hành động mau lẹ như gió cuốn mây bay. Khấu Trọng nhìn Từ Tử Lăng cười khổ nói: “Lần này thì hết cách rồi!”.

Có kẻ cười lên khùng khục tiếp lời: “Người nói đúng lắm! Chi bằng hai tên tiểu mao tặc chúng ta quỳ xuống cầu xin, nói không chừng các vị đại gia ở Phi Mã Mục Trường đây sẽ mở lượng khai ân”.

Y nhai giọng Từ Tử Lăng để trả lời, lập tức khiến chúng nhân cười oà lên một trận. Từ Tử Lăng chậm rãi quay mặt nhìn về phía người vừa phát thoại, thì ra y là người trẻ nhất trong đám người Phi Mã Mục Trường này, niên kỷ ước chừng mười bảy, mười tám, da ngăm ngăm đen, hai hàm răng trắng muốt đều đặn, gương mặt cũng rất dễ nhìn. Lúc này y đang vênh vênh cằm lên, nheo mắt nhìn lại gã với vẻ châm chọc, coi thường. Đột nhiên có người quát lớn: “Không được vọng động!”.

Cả Khấu Trọng và Từ Tử Lăng và đám người của Phi Mã Mục Trường đều cảm thấy ngạc nhiên. Người vừa lên tiếng chính là đại hán độc nhãn, lúc này y đang ngưng thần quan sát Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, trầm giọng nói với lão đầu đang hút thuốc nhả khói phì phèo: “Hứa công từng thấy tiểu mao tặc nào đứng giữa trùng vây mà thần thái vẫn ung dung tự tại như hai người này chưa?”.

Lão đầu họ Hứa lộ ra thần sắc ngạc nhiên, đưa mắt dò xét hai gã một lượt, trong mắt lộ ra biểu tình suy tư. Những người khác không ai dám lên tiếng nữa, có thể thấy đại hán độc nhãn chính là đầu lĩnh của cả toán người này. Độc nhãn đại hán cơ hồ rất hân thưởng hai gã, mỉm cười nói: “Bản nhân là nhị chấp sự của Phi Mã Mục Trường Liễu Tông Đạo, lần này trên mình mang theo trọng trách của đương gia giao phó, vì vậy mà trên đường mới phải đặc biệt cẩn thận”.

Y ngưng lại một chút rồi nói tiếp: “Hai vị tuy y phục rách nát, nhưng cũng không thể che mờ khí độ cao vời, không biết đại tánh cao danh? Là nhân sĩ phương nào? Chuyện này tới đây có chuyện gì?”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng không khỏi nảy sinh hảo cảm với người này, có điều tất nhiên không thể tiết lộ thân phận thật sự với y, chỉ hy vọng qua chuyện rồi ai đi đường nấy. Khấu Trọng đã quen bịa đặt, chẳng cần nghĩ ngợi gì, mỉm cười đáp luôn: “Thật hiếm thấy người nào hiểu lý lẽ như Liễu nhị chấp sự đây. Hai người chúng tôi là huynh đệ cùng thôn, là người Phó gia thôn ở Hàng Châu, hần tên là Phó Tinh, còn tôi là Phó Ninh”.

Liễu Tông Đạo động dung nói: “Hai người vượt ngàn dặm xa xôi đến đây, không biết là vì chuyện gì?”.

Khấu Trọng thở dài nói: “Còn không phải vì muốn tìm một cánh nghĩa quân có tiền đồ để gia nhập thì còn vì cái gì nữa? Chúng tôi cũng chỉ hy vọng sau này có thể mở mày mở mặt, quang tông diệu tổ, khiến phụ mẫu song thân nơi quê nhà được sống những ngày an lạc là tốt lắm rồi”.

Lúc này ngay cả Hứa lão đầu cũng tin lời gã, gật đầu nói: “Hậu sinh tiểu tử đúng là nên lập chí cao xa một chút, nghe các người nói năng nhã nhặn, chắc cũng đã đọc qua mấy quyển sách rồi phải không?”.

Khấu Trọng thuận miệng đáp luôn: “Hứa lão gia quả nhiên lợi hại, chỉ nghe chúng tôi nói mấy câu mà đã biết rõ như lòng bàn tay. Gần nhà chúng tôi đúng là có một vị Khấu lão gia tử rất giỏi thi thư, ông ấy tâm địa cũng rất tốt, chỉ cần ngày tết đem biếu một hai cân thịt là liền nhận chúng tôi học chữ đọc sách, học cái gì mà chi hồ giả giả, bất diệc lạc hồ gì gì đó...”.

Hứa lão đầu được gã tán tụng mấy câu, lập tức cười khà khà nói: “Nhất định là có câu nho tử khả giáo đúng không? Ha ha...!”.

Tên tiểu tử nhỏ tuổi nhất trong đám người Phi Mã Mục Trường thấy vậy cũng tự tác thông minh nói: “Vừa rồi các người có phải đang đợi đạo nghĩa quân nào đó không?”.

Khấu Trọng cố nhịn cười đáp: “Chính là như vậy. Chúng tôi nghe người ta nói đại quân của Lý Mật sắp hành quân qua đây, nào biết đâu lại là các vị đại gia”.

Liễu Tông Đạo mỉm cười nói: “Lý Mật hiện giờ tự lo cho mình còn không xong, nào có thì giờ nhàn rỗi mà đi kinh lược phương Nam, trước đây các người làm nghề gì vậy?”.

Khấu Trọng kéo tay Từ Tử Lăng nói: “Huynh đệ chúng tôi đều là hỏa đầu quân xuất sắc, cơm rang, bánh nướng dầu, canh gà đều biết làm cả. Hà...!”.

Liễu Tông Đạo khẽ động dung, đưa mắt nhìn Hứa lão đầu một cái rồi nói: “Thấy hai người cũng lanh lợi thông minh, lại mặt đầy chính khí, không biết có hứng thú đến mục trường chúng ta làm hỏa đầu quân kiếm tiền hay không? Trường chủ của chúng ta thích nhất là ăn bánh nướng dầu, chỉ cần các người có thể làm ông ấy vừa lòng, đảm bảo chỉ mấy năm sau là có thể áo gấm về quê, như vậy không phải hơn hẳn đi ra chiến trường đánh sống đánh chết hay sao? Có điều nếu trường chủ không vừa ý tài nghệ của các người, thì các người phải lập tức cuốn gói ngay đấy”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc ngây người, thậm chí trò đùa này càng lúc càng trở nên quá lố, đang định cự tuyệt thì Hứa lão đầu đã nói: “Hiếm khi Liễu nhị chấp sự lại phá lệ dẫn tiền các người như vậy, thật không biết là nhà các người đã tích được bao nhiêu phúc nữa. Phi Mã Mục Trường chúng ta danh chấn khắp vùng Giang Bắc, ngay cả Lý Mật cũng phải đến mua chiến mã của chúng ta nữa đó. Các người không tin có thể ra ngoài hỏi bất kỳ ai ở vùng này”.

Hai mắt Khấu Trọng lập tức sáng bừng lên, nhìn Hứa lão đầu hỏi: "Chiến mã?"

Một đại hán bật cười nói: "Tiểu tử đúng là có mắt không trông, chuyện này chúng ta phải ra tận miền biên tái để mang về hơn mười con ngựa Hồ giống tốt để về phối giống đấy, đã hiểu chưa?"

Khấu Trọng hít sâu một hơi nói: "Liều chấp sự đã xem trọng huynh đệ chúng tôi như vậy, đại ân đại đức này chúng tôi mãi mãi cũng không quên, có điều không biết có thể để chúng tôi thương lượng một chút được không vậy?"

Liều Tông Nguyên gật đầu nói: "Chuyện này ta hiểu, hai người cứ tự tiện".

Khấu Trọng vội kéo Từ Tử Lăng ra chạy ra xa nói: "Dù gì cũng chẳng có chuyện làm, đến mục trường của bọn họ xem thử cũng tốt". Từ Tử Lăng chau mày nói: "Người quen bọn Đoạn Ngọc Thành vẫn đợi chúng ta ở Cảnh Lăng sao?"

Khấu Trọng khẩn cầu nói: "Cho ta mười ngày đi, coi như là đi làm đường bị lạc trong rừng cũng được mà".

Từ Tử Lăng cực chẳng đã đành phải gật đầu đáp ứng. Khấu Trọng lập tức phấn chấn tinh thần, sải chân đi về phía Liều Tông Đạo, chấp tay nói: "Đa tạ Liều chấp sự đề bạt!".

Hứa lão đầu vui vẻ đáp thay họ Liều: "Đừng lải nhải nữa, lên ngựa đi!".

Gã tiểu tử vừa lên tiếng châm chọc hai gã nhiệt tình gọi: "Tiểu Ninh và ta chung ngựa!".

Từ Tử Lăng thầm nhủ cũng may là đám người này cũng không đến nỗi đáng ghét, bằng không thì mười ngày tới e rằng không dễ gì qua khỏi.

- o O o -